

EMMA JA KÕHUVALU

Markus Saksatamm

„Tõuse üles, kullake!” hüüdis ema ukse vahelt. Emma keeras külge, rapsis käega tekki ja nohises rahulolematult. Tema oleks tahtnud kangesti edasi magada. Korruga tuli tal hea mõte. Ta kogus veidi julgust ning hüüdis: „Ema, ma ei saa täna üldse kooli minna!”

„Miks siis?” küsis ema kohkunult.

„Sellepärast, et ... et mu koht valutab,” luiskas Emma ja tõmbas end jutu kinnituseks kerra nagu ehmunud siilike.

„Oi kui kole lugu!” hüüdis kohale rutanud ema käsi kokku lüües. „Ole siis pikali, ehk läheb üle.”

Emma pani käed pea alla ja silmitses mõtlikult lage. Tal oli oma vale pärast pisut häbi.

„Tšau, Emma!” piiksus järsku keegi kangesti vastiku häälega. Tüdruk vaatas arusaamatuses ringi ning märkas oma nimetissõrme küünel tillukest olevust. Too mutukas oli läbipaistev, peaaegu et nähtamatu, ja üpris koleda näoga.

„Kes sa selline oled?” küsis Emma.

„Teadagi, kes,” irvitas võõras. „Kõhupisik muidugi. Tahtsin juba ammu sinuga sõbraks saada, Emma. Ükskord olin su mahapillatud kahvli peal, aga sa pesid selle enne söömist uuesti ära. Teinekord aga kükitasin pirnikoorel.”

„Ema koorib puuviljad alati ära.”

„Just nimelt,” porises kõhuvalu tekitav asjamees tuseselt. „Seepärast me tookord tuttavaks ei saanudki. Aga nüüd ... Ma hakkan su kõhus elama. Ja sina võid kas või terve nädala koolist puududa.”

„Mis me siis tegema hakkame?” päris tüdruk. „Kas vaatame multikaid ja sööme jäätist?”

„Multikad jäävad ära,” lausus pisik elutargalt. „Suurema osa päevast istud sa muidugi potil. Ja puuksutad. See kõik käib kõhuhaigusega kaasas. On juba kord säärane komme.”

„Aga jäätis?”

„Maiustustest ära mitte unistagi.” Pisik muigas parastavalt. „Sulle antakse hoopis kibedat kõhuvalurohtu. Ja sõpru külla ei lubata, kuna nakkusoht on suur.”

„Ei-ei-ei!” hüüdis Emma voodist välja hüpates. „Ema, mul läks kõhuvalu juba üle!”

„Kuhu sa lähed?” küsis pisik ärevalt.

„Kooli muidugi.”

„Ma tulen ka kaasa,” pakkus pisik. „Ütled teistele, et nad jätaksid enne söömist käed pesemata. Siis olen ma kohe platsis. Kui veab, siis saavad nad ka ussid kõhtu.”

„Tule hommikust sööma,” kostis köögist ema rõõmus hää. „Ma käin vaid enne vannitoas. Tahan

käed hästi korralikult puhtaks pesta.”

Täheke nr 2, 2016